

Uit de kast? In Christus!

Zal de storm nog weer stillen na alle ophef die de Nashville-verklaring heeft ontketend? Wat een guur weer werd het bijvoorbeeld voor volksvertegenwoordiger Kees van der Staaij van de SGP. Hij had ooit enige instemming met de verklaring betuigd, maar werd nu als ondertekenaar geafficheerd en vervolgens publiek ter verantwoording geroepen.

In dit land heeft de vrijheid om te beledigen amper grenzen. Maar wie iets zegt dat de homobeweging niet bevalt, wordt publiek veroordeeld, liefst zowel met als zonder proces.

Het was wel opvallend dat bleek dat de steun van Van der Staaij voor de verklaring niet zo duidelijk met een handtekening was bekrachtigd als in eerste instantie werd gesuggereerd. Enige steun is wel wat anders dan een stuk middels je handtekening tot het jouwe maken.

Wat is er eigenlijk gebeurd in de afgelopen weken?

Een stuk uit Amerika, waarin orthodoxe predikanten zich uitspraken voor de christelijke waarden van gezin en huwelijk, werd in Nederland gepubliceerd. Daarbij werd ook stelling genomen tegen de toenemende acceptatie van gender als keuze en de toenemende acceptatie van homoseksuele praxis onder christenen. En zo nog wat onder-

werpen die hiermee verbonden zijn. In eerste instantie werd het stuk op een website gezet en voorzien van een lange lijst van namen van personen die ermee instemden. Later werd die lijst er niet langer bij geleverd.

Kortsluiting

Het stuk had een voor ons wat onheldere doelstelling. Ging het de initiatiefnemers erom de christenheid te verenigen rond een gemeenschappelijk uitgangspunt? Of ging het om een publieke verklaring die als een profetisch getuigenis van 'de kerk' tegen de tijdgeest inging?

In elk geval zijn die twee opties in de werking die het in Nederland kreeg, niet meer van elkaar te scheiden.

Als het stuk in Nederland was gepubliceerd als discussiestuk voor een conferentie, met als doel belijdende christenen met elkaar in gesprek te krijgen

over de onderhavige onderwerpen, dan was dat wellicht een begaanbare weg geweest. Maar het stuk werd vanaf het begin een speelbal van het publieke debat. Daarbij was de taal van het stuk gekleurd door intern kerkelijk overleg. En dat klinkt in het publieke debat heel anders. Als er in een talkshow al letterlijk uit werd geciteerd, gebeurde dat met een stembuiging die aangaf dat hier woorden uit een compleet andere wereld klonken. En zo is het ook. De taal waarin Amerikaanse predikanten hun overeenstemming vormgaven, geeft kortsluiting in het publieke debat in Nederland.

En de kerken en individuele christenen buitelden over elkaar heen om de verklaring te veroordelen. Zo bereikten de initiatiefnemers het tegendeel van wat ze wilden. De regenboogvlag wapperde weer royaal van de kerktorens van de gemeenten waar de handen in onschuld werden gewassen...

Reacties

In alle reacties vielen een paar zaken op. Bijvoorbeeld dat minister Van Engelshoven aangaf dat het stuk een stap terug was in de tijd. Daaruit blijkt dat het geluid van orthodoxe christenen voor haar een tijd onhoorbaar

is geweest. En dat de meer liberaal-christelijke benadering door haar voor de christelijke werd gehouden. Dat is op zijn minst een reden om ook meer behoudende geluiden vrijmoedig te laten klinken in het publieke domein. Wat verder in veel reacties opvalt, is dat zelfs als iemand niet in God gelooft, het voor hem of haar wel duidelijk is dat een God die liefde is en liefde laat verkondigen, nooit een barrière kan opwerpen voor seksuele gedragingen en je kan aantasten in je autonomie. Dat het geloof betekent dat je je autonomie uit handen geeft en de Here je Leidsman en Gids laat zijn, is iets volstrekt onbegrijpelijk in deze wereld.

Als culturen botsen... dat gebeurde ook waar het in de Nashville-verklaring ging over het doden van verkeerde verlangens. Dat is in het taalveld van de christelijke kerk een uitspraak die meer voorkomt. We moeten onze kwade begeerten afleggen (Doopformulier vroeger: 'onze oude natuur doden') en ons toeleggen op het goede. Door de Geest van de Here zijn daar vorderingen in te maken.

In de context van het gesprek over homoseksualiteit kreeg dat de lading van de 'genesbaarheid' van de homoseksuele gerichtheid. En dat is in het liberale Nederland een ongehoorde optie, 'het heel erge'.

Het is ook zeer de vraag of christenen die in zichzelf een homoseksuele gerichtheid opmerken, de hoop moeten koesteren dat die gerichtheid te veranderen is. Maar dat is helemaal niet de enige interpretatie die het artikel van de Nashville-verklaring toelaat. Ook als de homoseksuele gerichtheid er nog helemaal is, zijn de woorden die de verklaring gebruikt, binnen het taalveld van de christelijke kerk zeer bruikbaar. De strijd aangaan met een diep gevoelde behoefte, omdat je gelooft dat de Here je niet de vrijheid geeft die behoefte aan te wakkeren of te bevredigen.

Bezwaren

Persoonlijk hebben we moeite met de verklaring om een aantal redenen. Eén ervan noemden we al: de onheldere doelstelling van het stuk. Gaat het om een profetisch getuigenis in de wereld

of om een document dat de binnenkerkelijke gedachtevorming wil dienen of bijsturen?

Een andere moeite hebben we met de wat kille en zakelijke toon. Het lijkt een wat abstract stuk: de problematiek van homoseksualiteit, transgenderisme en interseksualiteit wordt behandeld. De wereld is boos, en de kerk moet oppassen niet mee te gaan.

Maar er blijkt onvoldoende oog voor de mensen die het betreft. Het zoekt niet de beschadigde en gekwetste mens op. De kerk moet een duidelijk standpunt

partners. En hoe er toen met hem over homoseksualiteit werd gesproken, was een verademing. Hij gaf heel kwetsbaar aan hoe liefde voor mensen kan samengaan met het afkeuren van gedrag (Kijken in de ziel, 13 augustus 2018). Iets van deze mooie en tere stijl had de verklaring gesierd.

Een andere vraag bij de verklaring is de eenvoud waarin vanuit het lichamelijke uiterlijk wordt gedacht in de problematiek van de transgender. Zoals het lichaam is, zo is het blijikbaar door de Here bedoeld. En als iemand zich anders

krijgen of houden. En hoe het dan verder moet met mijn homoseksuele of lesbische broer en zus, is van later orde. En daarin is het stuk een gemiste kans. Een tijdje geleden was er op televisie het programma 'Kijken in de ziel'. Het ging over voorgangers. Daarbij was de bevindelijk gereformeerde ds. Floris van Binsbergen een van de gespreks-

voelt dan zijn lichaam te zien geeft, dan is dat een kruis dat hij/zij maar moet dragen. Het lichaam bepaalt alles.

Nog afgezien van die situaties waarin het lichaam niet eens uitsluitel geeft, lijkt ons dit veel te simpel. Waarom zou de boodschap van het lichaam het te allen tijde moeten winnen? Als iemand

zich een lid van het andere geslacht voelt, waarom zou dat besef niet even-goed beheersend kunnen zijn voor hoe de persoon er voor een spiegel uitziet? En is het niet beter je te verdiepen in de problematiek van de transgender, naast hem/haar te gaan staan in de verwarring, het verdriet en de eenzaamheid? Daar doet de kerk beter aan dan dat ze een ferm standpunt inneemt.

Standpunten!

En hoe zit het dan met de standpunten? Laten we proberen, los van het Nashville-geweld, nog iets zinnigs te berde te brengen rond het thema homoseksualiteit.

Lange tijd is door velen, ook ambtsdragers, in Christus' kerk een volstrekt verkeerde houding aangenomen ten opzichte van broeders en zusters met homofiele gevoelens. Alsof zij een erger soort zondaars waren dan de anderen. Geschokt en met afschuw werd vaak gereageerd zo vaak aan het licht kwam dat een broeder of zuster met die gevoelens worstelde. Daardoor kreeg zo'n broeder of zuster het nog extra zwaar. In plaats van geholpen te worden in de strijd tegen de zonde, werd hij of zij de eenzaamheid ('de kast') in gedreven. Als een melaatse gemeden. We spreken nu in de verleden tijd, in de hoop dat een dergelijke houding vandaag niet meer voorkomt.

Samen zondaar

Door deze houding werd niet in rekening gebracht wat we samen belijden in de Dordtse Leerregels hoofdstuk III/IV, artikel 1: *Élk mens (!) is door de val in zonde zo verdorven dat hij in ál zijn verlangens* (homo of hetero, er is geen verschil) *onzuiver is* (vgl. HC zd. 3, vr./antw. 7 en NGB art. 14). Dit moet in de kerk ons aller beschamend uitgangspunt zijn. Willen we in de kerk niet één bepaalde groep zondaars 'in de kast' drijven, dan moeten we veel dieper over onze verdorvenheid voor God gaan nadenken. En ophouden een onderscheid te maken tussen homofiele en heterofiele verlangens, alsof de eerste

slecht en de tweede goed zouden zijn. In deze door de zonde bedorven wereld is er niets meer goed!

Ja, God heeft de mens eens heterofiel geschapen. Maar zoals Hij wilde dat mannen en vrouwen zich tot elkaar aangetrokken zouden voelen, zo is dat er bij niemand meer. Bij ons allemaal is ook het seksuele verlangen ik-gericht geraakt: 'Ik heb iemand nodig die mijn verlangens bevredigt.' Ook in een christelijk huwelijk wordt de geslachtsgemeenschap zomaar een vorm van zélfbevrediging. En ook heterofiele mannen en vrouwen kijken zomaar verkeerd naar iemand van het andere geslacht: naar de lichamelijke aantrekkelijke kant in plaats van dat ze die ander allereerst zien als een door God gegeven medemens om samen Hem te dienen. De lichamelijke aantrekkingskracht is een mácht geworden die onnoemelijk veel kapotmaakt. Echt niet alleen in het homowereldje. Er gaan ook christelijke huwelijken aan stuk.

Hetero en homo kerkleden hebben evenveel vergeving nodig. Het is daarom geheel terecht dat broeders en zusters met homofiele gevoelens uit de kast gekomen zijn en zich zijn gaan verzetten tegen de afschuw waarmee ze vaak bejegend zijn. Terecht eisen ze een volwaardige plaats in Christus' gemeente op.

Doorgeslagen

Maar zijn we de laatste decennia nu niet doorgeslagen naar het andere uiterste? Is het opeisen van een gelijkwaardige plaats in Christus' kerk voor gemeenteleden met hun strijd tegen homofiele gevoelens, in de praktijk niet het claimen van een speciale plek en een óngelijke behandeling voor deze broeders en zusters geworden?

We zouden hen, vindt men, moeten beschouwen als kerkleden met, zeg maar, 'iets bijzonders', met een strijd die zwaarder is dan bij de andere kerkleden. Daarom zouden ze ook met meer begrip tegemoet getreden moeten

worden dan andere gemeenteleden, wanneer zij kiezen voor een homoseksuele relatie.

Ja, we zouden deze kerkleden een volwaardige plaats moeten gunnen in de kerk, omdat er met een homofiele geaardheid op zich niks mis is. We zouden die geaardheid als een speciale 'gave van God' moeten beschouwen: 'Hoera, ik ben homo!' Omdat God de homofiele geaardheid geschapen zou hebben. Een acceptabele variant dus van de heterofiele geaardheid!

Maar als dat zo zou zijn, waarom zou je dan nog moeten strijden tegen homoseksuele gevoelens, tegen een homoseksuele geaardheid? Een gehandicapte – zo wordt gezegd – hoeft toch ook niet tegen zijn/haar handicap te strijden? Je moet proberen er iets moois mee te doen!

En dan worden duidelijke bijbelgedeelten zo gemasseerd dat ze wat minder afwijzend klinken. Zo zou het in Romeinen 1 alleen maar (!) gaan om heteroseksuele mensen die naast de omgang met het andere geslacht ook homoseksuele contacten met mannen begeren.

Maar waar staat dat? Wat daar wel heel duidelijk staat, is dat de seksuele omgang van mannen met mannen en van vrouwen met vrouwen 'tegen-natuurlijk' is. Zo heeft God het in zijn schepping niet gewild! Ook Genesis 19 wordt op die manier afgezwakt: de erge zonde zou niet de homoseksuele begeerte zijn, maar slechts de schending van het gastrecht.

Met een dergelijke 'acceptatie' zijn onze homofiele broeders en zusters nog steeds niet geholpen. Zij vragen een gelijkwaardige plaats in de kerk? Gelijk hebben ze! Homofiele kerkleden hebben evenveel recht op genade als ieder ander. Laten ze maar 'uit de kast' komen.

Hoera, ik ben homo?

Maar dan wel om dan ook helemaal van genade, *in* Christus, te mogen leven! Want alleen in en door Hem is er voor zondaars plaats in Gods kerk. In de kerk kun je niet roepen: 'Hoera, ik ben homo!', alsof daar op zich niks mis

mee zou zijn. Net zo min als je roept: 'Hoera, ik heb overspelige begeerten', of: 'Hoera, ik ben pedofiel!', of: 'Hoera, ik ben kleptomane!' In de kerk kan iedereen (homo of hetero, pedo of klepto) alleen maar roepen: 'O God, wees mij, zondaar, genadig!'

Dáár moeten we beginnen. En daar, bij Gods genadetroon elkaar vinden en vasthouden. En dan mogen we er meteen achteraan roepen: 'Hoera, ik ben christen. En ik mag in Hem een nieuw leven beginnen!'

Acceptatie in Christus

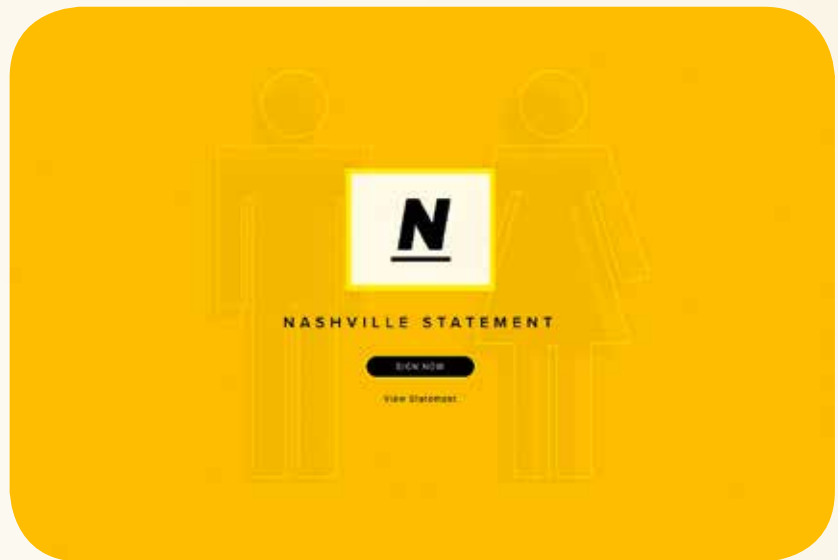
Want God accepteert ons niet zoals we zijn, zoals je het nog weleens hoort verdedigen. God accepteert geen enkel mens meer zoals hij of zij is. Hij kán dat niet vanwege die verdorven aard met z'n onzuivere verlangens waarmee we allemaal behept zijn. Hij accepteert ons enkel en alleen in Christus. Om door de kracht van Christus' Geest ons te herscheppen naar zijn beeld. Zodat we opstaan in een nieuw leven, waarin we weer beginnen niet maar naar sommige, maar naar alle geboden van God te leven. En de rest van ons leven blijven strijden tegen onze zondige aard die nog in ons overgebleven is. In die strijd nemen we niet ons uitgangspunt in onze gevoelens en verlangens, maar in God. En daar waar Hij met ons begon.

God schiep niet twee soorten: 'homo' en 'hetero'. Hij schiep 'man' en 'vrouw'. Om elkaar aan te vullen, niet eens in het bevredigen van elkaars behoeften en verlangens! Maar in het, elkaar aanvullend, samen voldoen aan Góds behoeften en verlangens.

Samen in de strijd om zuiverheid

Wie daar begint, weet dat vandaag van ieder van ons, of we nu homo of hetero zijn, geldt: 'in al onze verlangens onzuiver.' Juist ook in onze seksuele verlangens.

Verlangen homo's een volwaardige plaats in de kerk? Laten we dan ook echt náást elkaar in plaats van tegenóver elkaar staan. Schouder aan schouder in de strijd tegen de zonde. Uit de kast, in Christus op weg naar een nieuw paradijs. Een homovriendelijke kerk: ja graag, een voor homofiele broe-

En daarin is de strijd die gemeentelieden met homofiele gevoelens te strijden hebben, heel goed te vergelijken met de strijd van de andere kerkleden. Dat is niet heel iets anders. Al willen velen van hen en vele anderen dat we dat laatste wel denken. Maar daarin breekt men de solidariteit op. Wat weten we van elkaars strijd? Wat weet de homofiele broeder van de seksverslaving van zijn heterofiele broeder? Van de verlangens van jonge (maar ook wel: oudere) weduwen? Is de strijd tegen je opvliegende of je hebzuchtige aard minder moeilijk dan de strijd tegen het toegeven aan je homofiele verlangens?

ders en zusters veilige kerk. Maar wel een kerk waarin we samen op weg zijn naar de zuiverheid die vandaag soms nog zo ver weg lijkt.

Dat is een taal die de wereld niet verstaat. Maar wat kan men wel verstaan? *Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn* (Joh. 13:35).

Zie hoe lief zij elkaar hebben, daaraan wordt de kerk herkend.

Afgesloten 24 januari 2019

www.woordenwereld.nl

Kijk eens op onze website! Niet alleen over de laatste nummers van *Nader Bekeken*, maar ook over de nieuwste cahiers is de nodige informatie te vinden. Uit het nieuwste nummer van *Nader Bekeken* kun je zelfs direct een (deel van een) artikel downloaden. Verder zijn de nummers die langer dan een jaar geleden zijn verschenen, als pdf beschikbaar. Ook is er een uitgebreide zoekfunctie, zodat heel gemakkelijk allerlei onderwerpen waarover iets geschreven is, te vinden zijn.